De groene fles

Ismene Krishnadath

bron
Ismene Krishnadath, *De groene fles*. Met illustraties van Gerold Slijngard. Uitgeverij Lees mee, Paramaribo 1997

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kris001groe01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

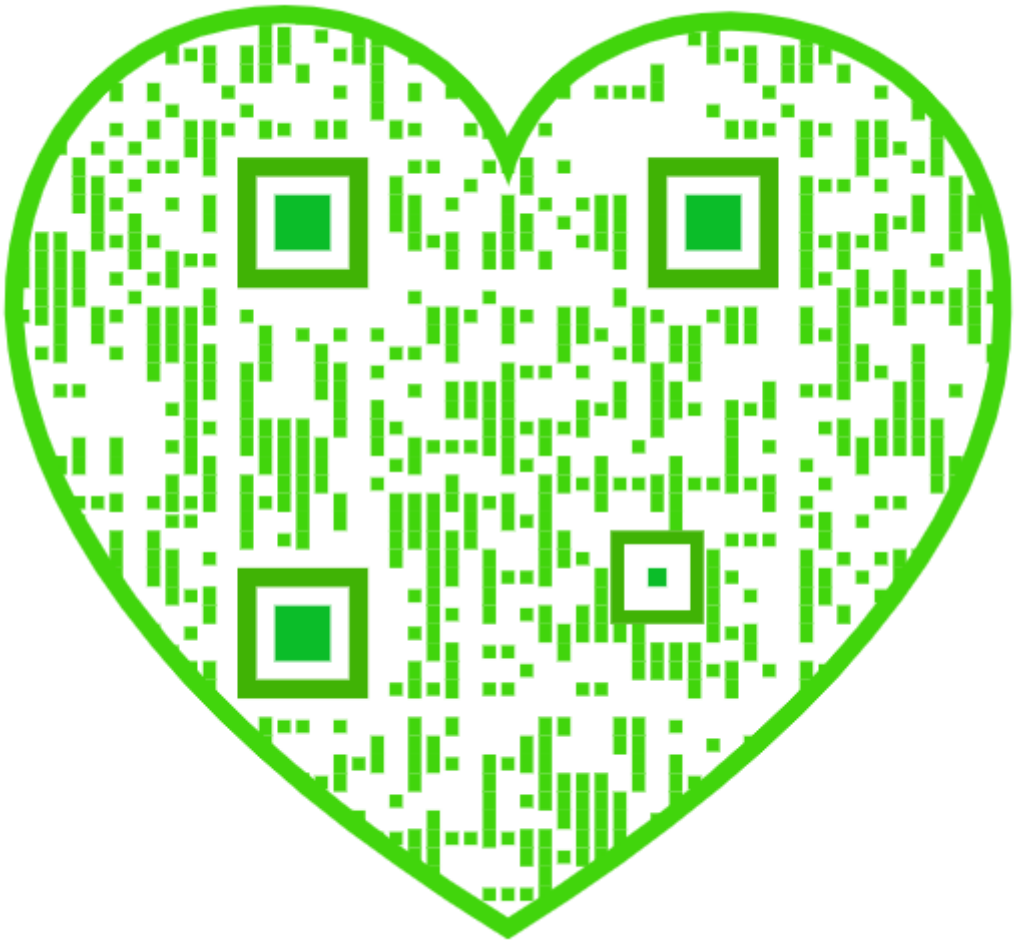

[De groene fles]

Niet zo lang geleden woonde Kwame in een dorp heel ver in het binnenland, nog verder dan de Brokolonkobergen, bijna bij het begin van de Saramaccarivier.

Kwame had een heerlijk leventje.

's Morgens poetste hij zijn tanden met het water dat langs de rotsen in de rivier klaterde. Daarna nam hij een duik en zwom een beetje heen en weer en als hij daar genoeg van had, ging hij vissen of jagen.

Soms hielp hij zijn moeder cassave planten.

Een ander keertje werkte hij samen met zijn vader aan een nieuwe korjaal. Er was altijd wel wat te doen. Kwame genoot van het leven in het dorp.

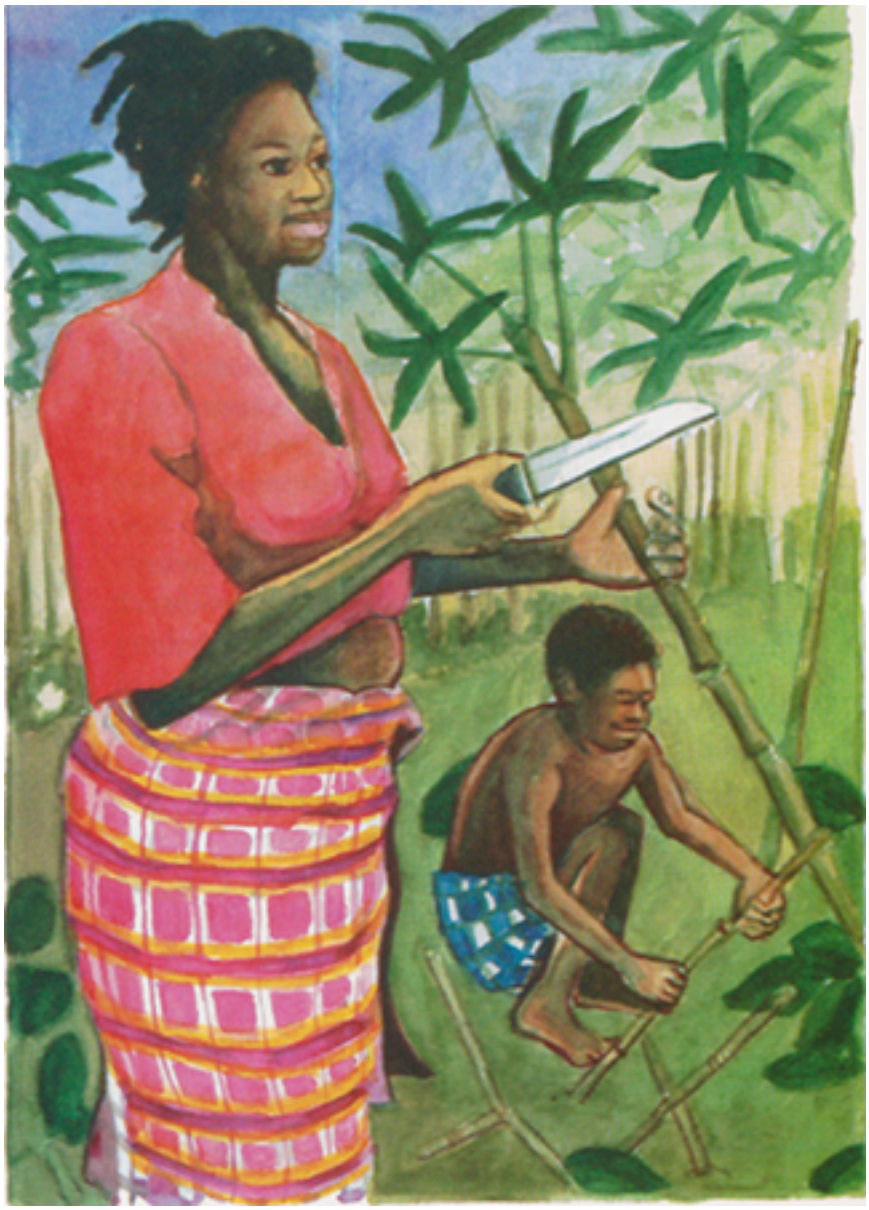

Maar op een dag kwamen de mieren, die vernielzuchtige veelvraten met hun verschrikkelijke kaken. Ze vraten de kleine cassave- en napiplantjes en het jonge koren.

De etensvoorraden raakten op. De kleine kinderen huilden van honger. De groteren keken stil voor zich uit.

De kapitein en de basja's, zijn raadsmannen, vergaderden met het dorp. Tot diep in de nacht zaten ze bij elkaar in het kroetoe-huis.

Ze zuchtten en steunden, maar er was maar één oplossing die ze konden bedenken.

Voorlopig moest iedereen verhuizen, tot de mieren weg waren en de grond weer goed om te planten. Er zat niets anders op.

De familie van Kwame besloot om naar de grote stad, Paramaribo, te gaan.

Maar ach, wat viel het leven in de stad tegen. Ze moesten huishuur betalen en het water dat uit de kraan kwam, kostte ook wat.

Er was geen kostgrondje om te planten, dus zelfs cassave moesten ze kopen. En dan die stadskleren; wat waren die duur!

Kwame besloot werk te gaan zoeken om geld te verdienen.

Maar arme Kwame, als hij zei dat hij kon jagen, vissen en korjalen maken, begonnen de mensen te lachen. ‘Ga toch terug naar het bos. Hier in de stad doen we zulke dingen niet.’

Kwame sjokte moedeloos door de stad. Hij kwam langs de markt, ging voorbij het veer. De Surinamerivier was vuil, heel anders dan de heldere stroom van zijn eigen rivier, de Saramacca. Zou hij ooit kunnen wennen aan het leven in de stad?

Een rinkelend belletje haalde Kwame uit zijn gedachten. ‘Schaafijs, schaafijs!’ riep een schaafijsman.

Hé, dat was een idee. Hij zou schaafijs verkopen. Dat kon hij zeker wel. Snel rende hij naar huis. De rest van de middag besteedde hij aan het maken van een karretje.

De volgende morgen leende hij wat geld, waarmee hij een stang ijs, een fles stroop en een schaaf kocht.

Zo, hij kon aan het werk. Hij duwde zijn karretje voort tot hij een lekker schaduwplekje gevonden had onder een boom.

‘Ay,’ mompelde hij in zichzelf. ‘Dit wordt mijn stand.’

72

Zijn eerste klant was een stokoud mannetje met een kaal hoofd en een gezicht, zo gerimpeld als de bast van een droge kokosnoot. Voorzichtig schuifelde hij naar Kwame's karretje.

Kwame schaafde een mooie beker vol ijs en schonk er een flinke teug stroop op. ‘Alstublieft. Gratis, want u bent mijn eerste klant.’

‘Dat is aardig van je,’ glimlachte de man.

‘Ja, vanaf vandaag verkoop ik schaafijs en ik ga er veel geld mee verdienen. Ik word zo rijk dat mijn hele familie in een groot huis kan wonen,’ zei Kwame trots.

‘Dan kan je me beter laten betalen.’

‘Nee, nee,’ zei Kwame, ‘mijn eerste klant moet een heel bijzondere behandeling krijgen.’ En hij voegde eraan toe: ‘U mag altijd gratis ijs bij mij komen halen.’

‘Mi boy, je bent veel te goed voor deze wereld. Laat mij je ook een cadeau geven.’

Plotseling had hij een groene fles met een glanzende, bolle buik in zijn hand. ‘Boy, teki, neem.’

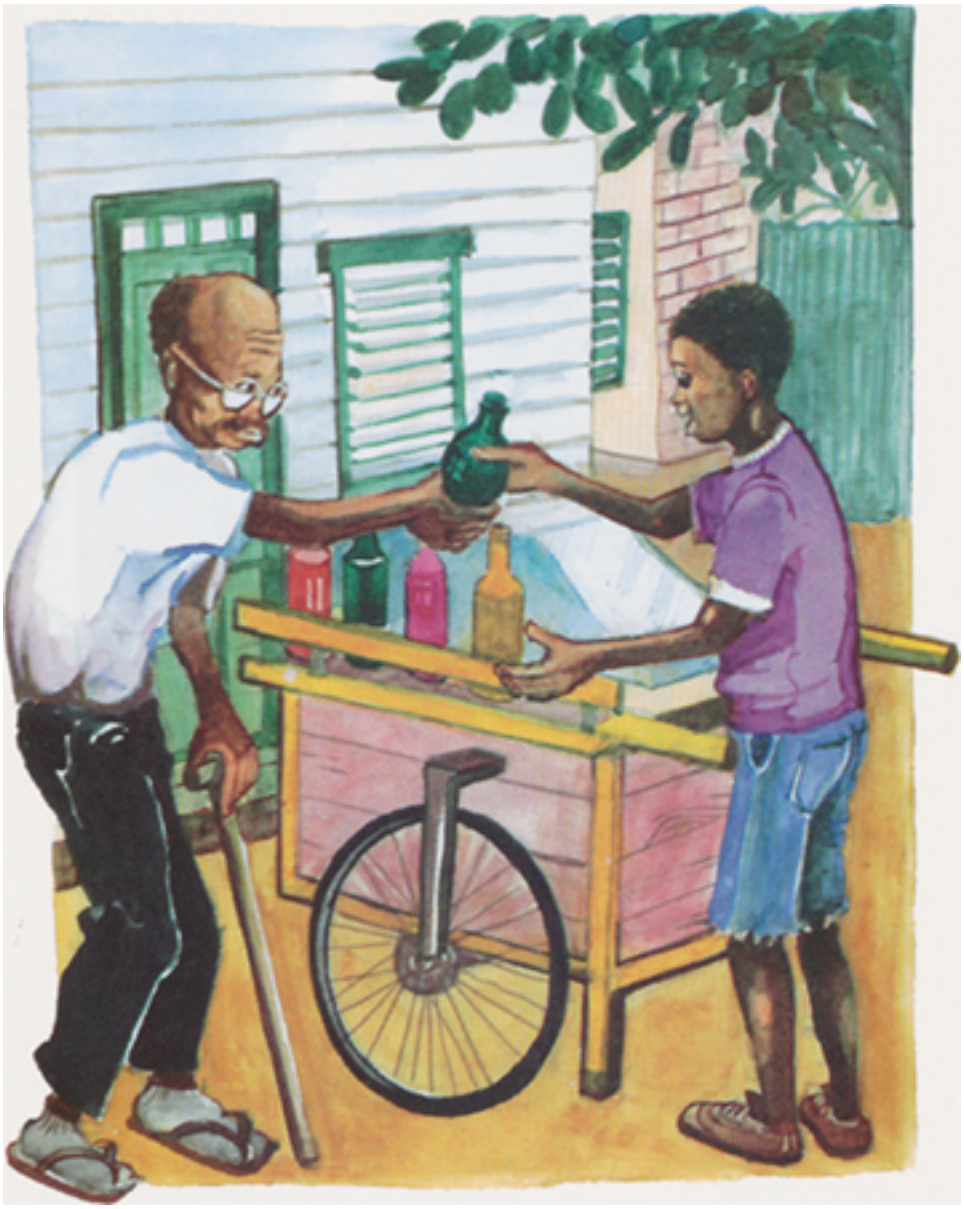

Plechtig overhandigde hij de fles aan Kwame. ‘Hierin zit een heerlijke stroop.’

‘Dank u wel meneer,’ riep Kwame verrast. Kwame kreeg die dag nog heel wat klanten.

Maar wat merkte hij? Als hij de stroop van de oude man op het ijs schonk, vulde de fles zich vanzelf weer. Hij raakte niet leeg.

En de mensen vonden de stroop heerlijk.

Kwame zijn schaafijs was binnen een paar dagen in de hele stad bekend. Hij werd de drukste schaafijsverkoper van Paramaribo. En de oude man?

Die is nooit meer terug gekomen. Maar toch hoopt Kwame elke keer als hij zijn ijs schaaft een gerimpeld mannetje bij zijn karretje te zien.